

به کارگیری مشیت الهی در زندگی ما

دکتر جوئل آر. یکی

هیچ چیز عملی‌تر از آموزه‌ی مشیت نیست، زیرا هم ایمان و هم ترس از خدا را به وجود می‌آورد. هنگامی که مسیح به ما می‌آموزد که چگونه با اضطراب کنار بیاییم، به ما یادآوری می‌کند که خدای پدر به هر پرنده‌ی کوچکی غذا می‌دهد و هر گلی را با رنگ‌های دوست‌داشتنی می‌پوشاند (متی ۶: ۲۵-۳۰). پس چقدر بیشتر باید به او اعتماد کنیم که از فرزندان محبوبش مراقبت کند؟ هرکسی چه بخواهد بپذیرد یا نخواهد، مدام در حضور خدای زنده زندگی می‌کند. هرچه ایمان‌دار از مشیت خدا آگاه‌تر باشد، بیشتر می‌توان در مورد او همانند گفته بی. بی. وارفیلد نوشت: «او همه جا خدا را در گام‌های قدرتمندش می‌بیند، همه جا کار بازوی توانای او را و تپش قلب قدرتمندش را احساس می‌کند.»

همه چیز در کنترل خداست. باین که ما نمی‌توانیم درک عمیقی از راه‌های خدا داشته باشیم، باز هم می‌توانیم تأیید کنیم که «زیرا که از او و به او و تا او همه چیز است؛ و او را تا ابدالابد جلال باد، آمین» (رومیان ۱۱: ۳۶). بسیاری از چیزها وجود دارد که ما دلیل آن‌ها را نمی‌دانیم، اما برای هر چیزی می‌دانیم که چه کسی آن‌ها را مقرر کرده است. اوبادایا سجویک می‌نویسد: «هیچ کس به اندازه‌ی کسی که جهان را ساخته است برای اداره‌ی جهان شایسته نیست.» کمال حکمت، قدوسیّت، عدالت، قدرت، محبت و نیکویی او زوال‌ناپذیر است.

در نتیجه، ما می‌توانیم مانند کودکی باشیم که در کشتی بود و با وجود وزش باد و تلاطم امواج در اطرافش، آرام مانده بود. وقتی از او پرسیدند که چگونه در چنین طوفان شدیدی آرامش خود را حفظ می‌کند، پاسخ داد: «ناخدا پدر من است.» کلیسا چقدر بیشتر می‌تواند بخواند: «خدا ملجا و قوت ماست و مددکاری که در تنگی‌ها فوراً یافت می‌شود. پس نخواهیم ترسید، اگر چه جهان مبدل گردد و کوه‌ها در قعر دریا به لرزش آید» (مزمور ۴۶: ۱-۲).

مشیت خداوند از جهات مختلف به سود ایمان‌داران است. بیایید پنج مورد از آن‌ها را بررسی کنیم.

توکل به اقتدار پدران‌هی خدا

اولاً، جهان‌بینی مسیحی خدامحور، به ما اطمینان می‌دهد که پدر ما از طریق پسرش و توسط روح‌القدس بر همه چیز سلطنت می‌کند. کتاب پسرش و پاسخ هایدلبرگ می‌گوید:

پدر ابدی خداوند ما عیسی مسیح (که آسمان و زمین را با هر آنچه در آن‌هاست از هیچ آفرید؛ که همچنین آن را با رأی و مشیت ابدی خود حفظ می‌کند و بر آن حکومت می‌کند) به خاطر پسرش مسیح، خدای من و پدر من است؛ من چنان بر او تکیه می‌کنم که هیچ شکی ندارم او همه چیزهایی را که برای جسم و جان لازم است برای من فراهم می‌کند؛ و علاوه بر آن، هر بدی که بر من بفرستد، در این وادی اشک، به سود من خواهد ساخت؛ زیرا او قادر به انجام آن است، زیرا خدای قادر مطلق است، و راغب و پدری وفادار است. (پسرش و پاسخ ۲۶)

آموزه‌های مشیت و فرزندخواندگی دست به دست هم می‌دهند تا به فرزندان خدا اطمینانی شگفت‌انگیز دهند. خدای مقتدر، پدر مهربان آن‌ها در عیسی مسیح است، به طوری که در تمام زندگی، آن‌ها «از سوی او مانند یک پدر مورد ترحم، محافظت، مراقبت و تنبیه قرار می‌گیرند؛ اما هرگز به حال خود رها نمی‌شوند»، همان طور که اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر می‌گوید (۱۰۱۲). جان کاتن فریاد می‌زد: «آیا این موضوع کوچکی است که خدای آسمان‌ها و زمین پدر شما نامیده شود، از آنجا که شما صرفاً انسان هستید؟» به‌عنوان پدر ما، خداوند مطمئناً «به فکر پسری در اینجا و وارثی در آینده» خواهد بود، زیرا «خدا ما را تقویت می‌بخشد» و «به ما میراث عطا نموده است».

ما در دنیای خطرناکی زندگی می‌کنیم. بیماری، بلایا و جنگ هر روز افراد زیادی را به سوی ابدیت می‌رانند. مردان شرور به خداپرستان و بی‌گناهان ظلم می‌کنند و آزار می‌رسانند. شیطان و تمام افواج نیروهای شریر پنهان از چشمان ما مانند شیرهای غرآن‌گردش می‌کنند تا مردم را ببلعند و آن‌ها را گرفتار لعن کنند (اول پطرس ۵: ۸). فریب و هوس گناه در دل ما می‌پیچد تا هرگز از خود در امان نباشیم. اصل حقیقت جویی ایجاب می‌کند که در چنین مکان پرخطری حکیمانه و زیرکانه زندگی کنیم.

با این حال، مسیحیان نیازی ندارند که با ترس و نگرانی زندگی کنند، بلکه می‌توانند به وعده‌ی رومیان ۸: ۲۸ تمسک جویند: «و می‌دانیم که به‌جهت آنانی که خدا را دوست می‌دارند و به‌حسب اراده‌ی او خوانده شده‌اند، همه‌ی چیزها برای خیریت [ایشان] با هم در کار می‌باشند.» توماس واتسون می‌نویسد: «تمام رفتارهای مختلف خداوند با فرزندانش با مشیت خاصی به خیر و صلاح آن‌ها می‌انجامد.» همه‌ی راه‌های خداوند رحمت و حق است برای آنانی که عهد و شهادت او را نگاه می‌دارند. (مزمور ۲۵: ۱۰). او نتیجه می‌گیرد: «دلیل بزرگ این که چرا همه چیز به خیریت عمل می‌کنند، مهر و محبتی است که خداوند به قوم خود دارد. خداوند با آن‌ها عهد بسته است.» و ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهم بود» (ارمیا ۳۲: ۳۸).

مشیت خداوند مردم تحت عهد او را تسلی می‌دهد. سجویک می‌گوید:

هیچ انسان صالحی هرگز چیزی را که برای او نیکو باشد کم ندارد و از او دریغ نشده است. من شاید چیزی را که به ظاهر خوب است نداشته باشم، اما چیزهای خوب و نیکو را دارم: «خداوند فیض و جلال خواهد داد و هیچ چیز نیکو را منع نخواهد کرد از آنانی که به راستی سالک باشند» (مزمور ۸۴: ۱۱).

خداوند مشیت ویژه‌ای برای کلیسای زنده‌ی خود دارد، زیرا ما نور چشم او، بره‌های او، فرزندان او و گوهرهای او هستیم (زکریا ۲: ۸؛ اشعیا ۴۰: ۱۱؛ ۴۹: ۱۵؛ ملاکی ۳: ۱۷) مراقبت او از قومش کاملاً فیاضانه، مهرآمیز، رازگونه، باشکوه، به شکل واضح و اغلب خارق‌العاده است.

ایمان به مشیت خدا پشتیبان خدمت مسیحیان به خدا است. این سپر او در برابر همه‌ی حملات شیطان است (افسیسیان ۱۶: ۶). وارفیلد می‌گوید: «ایمان راسخ به مشیت جهانی خدا، راه حل تمام مشکلات زمینی است.» ایمان دار قوی به جای اینکه از ترس فلج شود یا اضطراب او را به هر سو براند، بر زمین استوار مشیت الهی می‌ایستد و در اطاعت استوار و تسلیم در برابر اراده‌ی حضرتش پیش می‌رود.

ایمان کودکان در دعا

ثانیاً، افرادی که به مشیت الهی ایمان دارند، اهل دعا هستند که می‌دانند و معتقدند که خداوند فراهم‌کننده، فرمان‌روایی می‌کند، می‌شنود و دعا را جواب می‌دهد. آن‌ها می‌دانند که «هر بخشندگی نیکو و هر بخشش کامل از بالا است و نازل می‌شود از پدر نورها، که نزد او هیچ تبدیل و سایه‌ی گردش نیست» (یعقوب ۱: ۱۷).

جان کالوین می‌گفت:

کافی نیست که فقط قائل باشیم به این که کسی وجود دارد که همه باید او را گرامی بدارند و او را بپرستند، مگر اینکه متقاعد شده باشیم که او سرچشمه‌ی هر نیکویی است، و ما نباید در جای دیگری دنبال چیزی باشیم جز در او هیچ قطره‌ای از حکمت و نور، یا از عدالت یا قدرت یا راستی، و یا از حقیقت اصیل نیست که از او جاری نباشد و او مسبب آن نباشد.

دعا فریاد ایمان کودکانه است. وقتی دعا می‌کنیم، «ای پدر ما که در آسمانی نان کفاف ما را امروز به ما بده،» همان طور که خداوند ما به ما آموخت (متی ۶: ۹-۱۱)، ما اذعان می‌داریم که خدا «تنها سرچشمه‌ی همه نیکویی‌هاست، و نه اندیشه‌ها و نه عمل‌دستان ما» نمی‌تواند بدون برکت او آن چیزی را که نیاز داریم برایمان به دست آورد، و بنابراین، ما «از توکل به همه‌ی مخلوقات دست می‌کشیم و تنها به او توکل می‌کنیم» (کتاب پرسش پاسخ هایدلبرگ ۱۲۵).

خداوند به ما می‌آموزد که با هر نیازی، با تمام ضعف و با تمام نگرانی‌هایمان به سوی او برویم. با علم به اینکه او فراهم‌کننده است، باید از آب و غذا، سلامتی، لباس، روابط خوب در خانواده، موفقیت در رسالت خود، قدرت روح در کلیساهایمان و صلح را برای ملت خود از او بجوییم. ما باید «و تمام اندیشه‌ی خود را به وی واگذارید، زیرا که او برای شما فکر می‌کند.» (اول پطرس ۵: ۷).

شناخت مشیت خدا باعث فروتنی می‌شود که برای دعا ضروری است. کتاب مقدس به ما یادآوری می‌کند که هر چقدر هم که تلاش کنیم، نمی‌توانیم چیزی به دست آوریم مگر اینکه آن را از دست او دریافت کنیم (مزمور ۱۰۴: ۲۸؛ یوحنا ۳: ۲۷). در واقع، ما نمی‌توانیم بدون کمک او انگشت خود را تکان دهیم، پلک چشم بر هم بزنیم یا فکری کنیم. ما ممکن است بزرگ‌ترین مهارت‌ها و چشم‌گیرترین فهرست تجربیات و مراجع را داشته باشیم، اما «زیرا اوست که به تو قوت می‌دهد تا توانگری پیدا نمایی» (تثنیه ۸: ۱۸). حتی با قدرت و مهارت، ممکن است تمام روز زحمت بکشیم و نتوانیم به اهداف خود برسیم. «اگر خداوند خانه را بنا نکند، بنایانش زحمت بی‌فایده می‌کشند. اگر خداوند شهر را پاسبانی نکند، پاسبانان بی‌فایده پاسبانی می‌کنند» (مزمور ۱۲۷: ۱).

پس باید تنها به خدا توکل کنیم و همه نیکویی‌ها را از او بخواهیم. آه اگر از وابستگی دائمی خود به او درکی واقعی داشته باشیم! چه بسیار وقت‌ها که مردم روز از پی روز سر کار می‌روند، خوارو بار می‌خرند، دارو می‌خورند، صورت‌حساب‌ها را می‌پردازند و از لذات بهره می‌برند - اما به او و این واقعیت که همه چیز به اراده‌ی او بستگی دارد، فکر نمی‌کنند. دل‌های آن‌ها سرشار از غرور است، خداوند را فراموش می‌کنند و می‌گویند: «قوت من و توانایی دست من، این توانگری را از برایم پیدا کرده است» (تثنیه ۸: ۱۷). دعا نکردن آن‌ها میخی است که تابوت مرگ روحانی آن‌ها را محکم می‌کند. اما فرزند خدا روح فرزندخواندگی را دارد که در قلب او فریاد می‌زند: «آبا، یعنی، ای پدر» (غلاطیان ۴: ۶). او با غریزه‌ی نشات گرفته از روح می‌داند که تمام رهایی از شر و لذت

بردن از نیکی از پدرش است. و لذا دعا می کند. و شما؟ آیا شما دعا می کنید؟ آیا دعای شما جستجوی خالصانه‌ی اوست که سرچشمه‌ی نیکویی‌ها است؟ آیا شما واقعاً به خدای صاحب مشیت اعتقاد دارید؟

صبر در تنگی

کتاب پرسش پاسخ هایدلبرگ سه فایده‌ی دیگر از دانستن مشیت خدا را برجسته می کند:

تا در تنگی صبور باشیم؛ در رفاه شکرگزار باشیم؛ و اینکه در همه چیزهایی که ممکن است در آینده برای ما اتفاق بیفتد، به خدا و پدر وفادار خود توکل کنیم تا هیچ چیز ما را از محبت او جدا نکند؛ زیرا همه مخلوقات چنان در دست او هستند که بدون اراده‌ی او حتی قادر به حرکت نیستند. (پرسش و پاسخ ۲۸)

پس سود سوم، صبر در تنگی است. پاسخ طبیعی ما به ناملایمات، غرق شدن در تلخی خودخواهانه یا سقوط در ناامیدی است. با این حال، حتی زمانی که شرایط ما آشفته یا دردناک است، مسیحیان باید با ایمان به مشیت خدا، آرامش درونی را بپروند. داوود گفت: «زبان خود را باز نکردم زیرا که تو این را کرده‌ای.» (مزمور ۳۹: ۹). آرامش خدایی در زیر غم و اندوه، ناشی از سخت شدن قلب ما و خاموش شدن احساساتمان نیست، بلکه از تمسک به خدا در میان طوفان ناشی می شود.

صبر مسیحی در تنگی («بردباری») ثمره‌ی ماورای طبیعی روح خداست (غلاطیان ۵: ۲۲). بی‌ایمانان ممکن است خود را در برابر شرایطی که نمی‌توانند تغییر دهند با چهره‌ای گرفته تسلیم کنند. اما ایمان‌داران در ایمان استقامت می‌کنند و بر این باورند که بزرگ‌ترین شرارت‌ها به سود آن‌ها تمام می‌شود و در دستان خدای مهربان و وفادار به خیریت آن‌ها در کار است. به فیض خدا و در پاسخ به دعا، ما می‌توانیم «به اندازه‌ی توانایی جلال او به قوت تمام زورآور [شویم] تا صبر کامل و تحمل را با شادمانی داشته [باشیم]» (کولسیان ۱: ۱۱). شاگردان مسیح به واسطه‌ی روح، حاملان مشتاق صلیب هستند (لوقا ۹: ۲۳).

کسانی که به مشیت ایمان دارند در مصیبت‌های خود بر مقاصد خداوند تکیه می‌کنند. آن‌ها قصد خدا برای تربیت فرزندانش بسوی کمال قدوسیت از راه غم‌ها و آزمایش‌هایشان را درک کرده و آن را تأیید می‌کنند (امثال ۳: ۱۱-۱۲، عبرانیان ۱۲: ۵-۱۱). آن‌ها می‌گویند: «قبل از آنکه مصیبت را ببینم من گمراه شدم لیکن الان کلام تو را نگاه داشتم. مرا نیکو است که مصیبت را دیدم، تا فریض تو را بیاموزم» (مزمور ۱۱۹: ۶۷، ۷۱). اگرچه آن‌ها اغلب نمی‌توانند ببینند که چگونه، اما اعتماد دارند که خدا از طریق تلاش‌های آن‌ها، نامش را جلال می‌دهد، به‌ویژه با نشان دادن اینکه او شایسته‌ی ایمان و خدا ترسی آن‌هاست، حتی اگر در حال حاضر به آن‌ها خوشبختی عطا نمی‌کند (ایوب ۱: ۱، ۸-۱۱، ۲۰-۲۱). آن‌ها در اتحاد و ارتباط با مسیح زندگی می‌کنند و از رنج کشیدن با او خوشحال می‌شوند، زیرا می‌دانند که روزی در جلال او شریک خواهند بود (رومیان ۸: ۱۷). آن‌ها مصمم هستند که «با صبر در آن میدان که پیش روی ما مقرر شده است بدویم، و به‌سوی پیشوا و کامل‌کننده‌ی ایمان، یعنی عیسی نگران [چشم بدوزیم] باشیم» (عبرانیان ۱۲: ۱-۲)

امید مسیحیان به مقاصد خدا، وابسته به این ایمان است که او واقعاً همه چیز را کنترل می‌کند. یوهانس واندرکمپ می‌گوید: «اگر یک فرمانروای جهانی هر آنچه اتفاق می‌افتد را هدایت نکرده باشد، چگونه انسان‌های خوب باید بتوانند خود را در تمام مصیبت‌هایشان آرام کرده و دل‌داری دهند؟ آیا حالشان بدتر از شریران خواهد بود؟»

یکی از بزرگ‌ترین آزمایشاتی که یک ایمان‌دار ممکن است تحمل کند، تاریکی روحانی است. اعتقادنامه‌ی وست‌مینیسטר ۴۰۱۸ اشاره می‌کند: گاهی «ممکن است اطمینان ایمان‌داران واقعی از نجات‌شان از راه‌های گوناگون متزلزل شده، کاهش یافته و قطع شود زیرا خدا نور چهره‌اش را از آن‌ها دریغ می‌کند و حتی به آن‌ها که ترس از او دارند رنج قدم برداشتن در تاریکی و نداشتن نور را می‌دهد» (اشعیا ۵۰: ۱۰ را ببینید). آنتونی برگس توضیح می‌دهد که خداوند ممکن است به‌طور موقت شادی و اطمینان یک ایمان‌دار از محبت خدا را پس بگیرد تا فرزند محبوبش تلخی گناه را بچشد و یاد بگیرد که از آن بیشتر متنفر شود، در فروتنی رشد کند، قدر شادی و آرامش را بداند و آن‌ها را بدیهی نپندارد، خدا را با اطاعت تجلیل کند، و با شفقت بیشتر مایه‌ی تسلی دیگران شود. شخص مقدسی که در تاریکی قدم برمی‌دارد، چه بتواند فایده‌ی روحانی آن را تشخیص دهد یا نه، می‌تواند مطمئن باشد که خدای مقتدر او همیشه برای جلال خود و خیریت برگزیدگانش کار می‌کند. ویلیام گرنال می‌گوید: «مسیحیان باید به خدای دوری‌گزین توکل کنند.»

ایمان‌دار عزیز، یک لحظه تصور کن که همه چیز در زندگی همیشه «به کام تو» باشد. هرگز بیمار نشوی. هرگز با ناملایمات روبرو نشوی. چگونه خواهی بود؟ من می‌دانم که چگونه خواهم بود: یک گناهکار تباه شده، نابالغ، خودمحور و مغرور خواهم بود که فقط به خودم ایمان دارم. اگرچه جسم من همیشه نمی‌خواهد آن را بپذیرد، اما عمیقاً می‌دانم که به هر مصیبتی که پدر آسمانی من بر سر راه من قرار داده نیاز داشته‌ام تا مرا از خودم رهایی بخشد و مرا هرچه بیشتر با پسرش همسان سازد. بدون ناملایمات، من هرگز بیزار از گناه، دوست‌دار مسیح و جویای تقدس نخواهم بود. من آن مسیحی که هستم، نخواهم بود. به گمانم تو با من فرقی نداری.

در تمام مصیبت‌هایمان، اما به‌ویژه پس از رهایی از مصیبت‌ها (عبرانیان ۱۲: ۱۱)، خواهیم دید که تلخی غم و اندوه در برابر شیرینی قصد نیکوی خدا چیزی نیست. پدر دوست‌داشتنی ما یک قطره اشک فرزندان عزیزش را هدر نخواهد داد (مزمیر ۵۶: ۸). ساموئل رادفورد می‌گوید: «وقتی در سرداب مصیبت هستیم، به دنبال بهترین شراب‌های خداوند می‌گردم.»

شکرگزاری در رفاه

چهارمین فایده‌ی مشیت، که انجام آن به اندازه‌ی صبر در سختی دشوار است، شکرگزاری در رفاه است. اگرچه ناملایمات واقعیت دارند، مکرر و گاهی طاقت‌فرسا هستند، ما در خلقت نیک خدا نیز غوطه‌ور هستیم، که باید «با شکرگزاری دریافت کنیم» (اول تیموتائوس ۴: ۴). خدا «همه‌چیز را دولت‌مندانه برای تمتع به ما عطا می‌کند» (۱۷: ۶). ما هرگز فاقد نعمت‌های خوب نیستیم، و بنابراین، هرگز برای ستایش خدای مشیت نیاز به دلیل نداریم (افسیسیان ۵: ۲۰). ویلهلموس آبراکل می‌گوید: «استفاده‌ی درست از مشیت خدا به شما قدرشناسی بسیار زیادی می‌دهد و به شما می‌آموزد که در نهایت به خدا برسید که تنها بخشنده‌ی همه خوبی‌هایی است که می‌توانید برای جسم و جان دریافت کنید.»

شکرگزاری برای خداپرستی ضروری است. بدون شکرگزاری، نمی‌توانیم از اراده‌ی خدا اطاعت کنیم: «و در هر امری شاکر باشید که این است اراده‌ی خدا در حق شما در مسیح عیسی.» (اول تسالونیکیان ۵: ۱۸). کالوین گفت:

من آن را «خداترسی» می‌نامم که توأم با محبت به خداست که شناخت فواید او آن را موجب می‌شود. زیرا تا زمانی که مردم تشخیص ندهند که همه چیز را مدیون خدا هستند، که از مراقبت پدران‌هی او تغذیه می‌شوند، که او خالق همه نیکی‌هی‌های آن‌هاست، و نباید چیزی فراتر از او را جستجو کنند، هرگز با میل و رغبت به خدمت او در نمی‌آیند.

سختی و رفاه هر دو خطرات خود را دارند. «ما نه فقر ده و نه دولت. به خوراکی که نصیب من باشد مرا بهرور، مبادا سیر شده، تو را انکار نمایم و بگویم که خداوند کیست. و مبادا فقیر شده، دزدی نمایم، و اسم خدای خود را به باطل برم.» (امثال ۳۰: ۸-۹). سختی و رفاه هر دو وظایفی با خود می‌آورند: «اگر کسی از شما مبتلای بلایی باشد، دعا بنماید و اگر کسی خوشحال باشد، سرود بخواند» (یعقوب ۵: ۱۳).

در دل شکرگزاری، ایمان است تا به ورای مواهب نیکوی خداوند بنگرید تا قدردان نیکویی خود خداوند باشید. مسیحی خدا را بیش از نعمت‌های او دوست دارد و در حالی که از رحمت‌های روزانه سپاسگزار است، خداوند را نصیب خود می‌داند (مراثی ارمیا ۳: ۲۲-۲۴). او می‌سراید: «متبارک باد خداوندی که هر روزه متحمل بارهای ما می‌شود، و خدایی که نجات ماست» (مزمور ۶۸: ۱۹).

مردم به‌ندرت قدردان چیزهای نیکویی که دریافت می‌کنند هستند، زیرا خود را فریب می‌دهند و فکر می‌کنند که شایسته‌ی آن هستند. کم‌اند کسانی که این درس یعقوب را آموخته‌اند: «کمتر هستیم از جمیع لطف‌ها و از همه‌ی وفایی که با بنده‌ی خود کرده‌ای» (پیدایش ۳۲: ۱۰). واقعیت این است که ما سزاوار آن هستیم که در شعله‌های خشم خدا عذاب بکشیم و حتی از یک قطره آب نیز محروم شویم (لوقا ۱۶: ۲۴-۲۵).

وقتی بعد از عمل جراحی قلب باز، پدرم را ملاقات کردم، او را در حال گریه همراه با شکرگزاری دیدم. وقتی از او پرسیدم که چرا این قدر سپاسگزار است، او گفت: «یک پرستار وارد شد و لب‌هایم را با یک تکه یخ مرطوب کرد و من ناخودآگاه به یاد آن مرد ثروتمند در جهنم افتادم که حتی یک قطره آب هم برای خنک کردن زبانش نداشت. من سزاوار سرنوشت او هستم.»

آیا تا به حال واقعاً برای یک تکه یخ شکرگزار بوده‌اید؟ خداوند به من و شما کمک کند که واقعاً قدردان کوچک‌ترین مهربانی باشیم که از جانب او و یکدیگر به ما می‌شود.

یک انتظار نیکو برای آینده‌ای نامعلوم

سرانجام، مشیت به ما مسیحیان اطمینان قطعی به خدا برای آینده‌ی نامعلوم می‌دهد. بنابراین، مسیحیان باید خوش‌بین‌های ابدی باشند. کتاب پرسش پاسخ هایدلبرگ ۲۸ می‌گوید که آموزه‌ی مشیت ما را تشویق می‌کند «به خدا و پدر وفادارمان اعتماد کنیم». معنای تحت‌اللفظی آن در هلندی این است: «انتظار نیکی داشته باشید.» ای فرزند خدا، آیا توقع نیکی برای آینده داری؟ دست پدر ما بر جهان حکومت می‌کند و هیچ‌کس نمی‌تواند مانع از تحقق

اهداف او شود (دانیال ۴: ۳۵). «زیرا خدا ما را تعیین نکرد برای غضب، بلکه به جهت تحصیل نجات، به وسیله‌ی خداوند ما عیسی مسیح» (اول تسالونیکیان ۵: ۹). شما در دست پدر و پسر هستید و هیچ مکان امن‌تری در جهان وجود ندارد (یوحنا ۱۰: ۲۸-۲۹).

از آنجایی که خدا بر همه چیز حکومت می‌کند، اکنون می‌توانیم خوشحال باشیم که روزی به سلامت به میراث ابدی خود خواهیم رسید. پولس می‌گوید: «هرگاه خدا با ما است کیست به ضد ما؟ او که پسر خود را دریغ نداشت، بلکه او را در راه جمیع ما تسلیم نمود، چگونه با وی همه چیز را به ما نخواهد بخشید؟» (رومیان ۸: ۳۱-۳۲). پولس به نتیجه‌ی قطعی مشیت مباحثات می‌کند:

یقین می‌دانم که نه موت و نه حیات و نه فرشتگان و نه رؤسا و نه قدرت‌ها و نه چیزهای حال و نه چیزهای آینده و نه بلندی و نه پستی و نه هیچ مخلوق دیگر قدرت خواهد داشت که ما را از محبت خدا که در خداوند ما مسیح عیسی است جدا سازد. (آیات ۳۸-۳۹)

آموزه‌ی مشیت همچنین بر این دلالت دارد که متضاد آن درست است. اگر خدا با شما مخالف باشد، چه کسی می‌تواند به شما کمک کند؟ اگر به گناهان خود ادامه دهید و با ایمانی دل‌شکسته از پذیرش پسرش امتناع کنید، هیچ چیز در تمام خلقت نمی‌تواند شما را از خشم خدا محافظت کند. اگر گناهکاری توبه نکرده هستی، بدان که دشمن خدای صاحب مشیت هستی. تو به اقتدار پدران‌هی او اعتماد نداری، بلکه عمیقاً از او رنجیده‌ای و ترجیح می‌دهی خدایان خیالی خودت را پرستش کنی. تو به جای اینکه در دعا به دنبال فیض او باشی، با افتخار به خودت تکیه می‌کنی. تو دل‌شاکری نداری، هرچند هر روز هوای خدا را تنفس می‌کنی و آب او را می‌نوشی. اگر توبه نکنید، او همه خوبی‌ها را از شما خواهد گرفت و از نیروی اقتدار خود برای مجازات همیشگی شما استفاده خواهد کرد.

خداوند به مشیت خود قومی را از این دنیای شریر نزد خود جمع می‌کند. خارق‌العاده‌ترین مشیت خدا فرستادن پسرش برای بازخرید گناهکاران است (غلاطیان ۴: ۴-۵). هنگامی که مردان شرور عیسی مسیح را مصلوب کردند، قصد مقتدرانه خدا را که پسرش به‌عنوان فدیة برای بسیاری بمیرد، محقق کردند (مرقس ۱۰: ۴۵؛ اعمال رسولان ۴: ۲۷-۲۸). خدا مسیح را با قدرت خود از مردگان زنده کرد و اکنون مسیح به‌عنوان پادشاه پادشاهان و خدای خدایان به دست راست خدای پدر نشسته است (مزامیر ۲: ۶؛ ۱۱۰: ۱).

امروز، خدا از طریق انجیل کار می‌کند تا هر کسی که از گناه روی برمی‌گرداند، به مسیح توکل می‌کند و نام خداوند را می‌خواند، نجات یابد (رومیان ۱۰: ۱۳). آیا ممکن است مشیت خدا ترتیبی داده باشد که شما با این مقاله روبرو شوید تا ایمان آورید و از مسیح پیروی کنید؟ اگر هنوز از گناه خود نجات نیافته‌اید، بدانید که این کلمات را تصادفی نمی‌خوانید. خدا با شما حرف می‌زند. به فیض خدا از آنچه قبلاً بر آن تکیه می‌کردید روی برگردانید و به خداوند زنده امید ببندید. و سپس شادی کنید، زیرا خدا همه چیز را با هم برای خیریت کسانی که با دعوت او تبدیل یافته‌اند، کسانی که او را دوست دارند، به کاتر می‌گیرد (رومیان ۸: ۲۸). در تمام مصائب خود در راه جلال، آن‌ها می‌توانند بگویند: «از حدّ زیاده نصرت یافتیم» (آیه‌ی ۳۷).

دکتر جوئل آر. بکی، رییس دانشگاه الهیات Puritan Reformed Theological و شبان کلیسای Heritage Netherlands Reformed Congregation

واقع در شهر گرَند رَپیدز در ایالت میشیگان است. کتاب Piety: The Heartbeat of Reformed Theology از نوشته‌های ایشان می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.